

Forfatter: Lange, Julius Henrik

Titel: BREV TIL: Hammerich, Martin Johannes FRA: Lange, Julius Henrik (1870-03-20/1870-11-25)

Citation: Lange, Julius Henrik: "BREV TIL: Hammerich, Martin Johannes FRA: Lange, Julius Henrik (1870-03-20/1870-11-25)", i *Breve fra Julius Lange*, Nordiske Forlag, s. 42.
Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002320804-000-shoot-L0023208040000027.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Julius Lange

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Lange, Julius Henrik, *Breve fra Julius Lange*,

TIL PROF. M. HAMMERICH (paa Iselinge).

(Af Breve særligt om dennes Folkeskrift: Thorvaldsen.)

20/3 70.

Kære Professor Hammerich!

Jeg glæder mig i det hele til at læse, hvad du har skrevet om Thorvaldsen. Jeg har selv somme Tider omgaaedes med den Tanke at gøre Thorvaldsen begribelig for dem, som ganske manglede Forudsætninger. Hovedvanskeligheden har forekommet mig at bestaa i at gøre begribeligt, hvad Plastik overhovedet skulde nytte til i denne Verden, og navnlig — hvad man dog næppe kan sejle udenom — at gøre begribeligt, hvad Antiken var. Hans Relieffer, især de fortællende og dramatiske, ere vistnok lettest at faa med; men hvad skal man gøre med Statuerne (Jason, Gratiernerne, Adonis, Hyrdedrengen, Gany-med) — og overhovedet med hans Behandling af den enkelte Figur? Men jeg tvivler ikke om, at du har et klarere Blik paa Opgaven ...

2/6 70.

... Jeg har læst den første Del af dit Manuskript og takker dig for Læsningen. Jeg vurderer den store Skønsomhed, hvormed du har ordnet Stoffet og udtrykt meget, som det maatte være vanskeligt at finde fattelige, jævne og danske Udtryk for. Mine Bemærkninger, som ikke ere mange, vil jeg fremsætte saa korte som muligt for at undgaa ufofnødne Baslemaner, hvorover du ikke kan stødes ... Om Høven havde mere tilovers for Bissen end for Thorvaldsen? Det har jeg egentlig ingen Grund til at s. 43tro, endskønt jeg vel tror, at han overvurderede Bissen noget. Han værnede om ham som en Løvinde om sine Unger; det har jeg engang maattet bekende, saa at det endnu værker i mig, naar jeg tænker derpaa. ...

25/11 70.

.... Jeg véd i Sandhed ingen Indvendinger af nogen Vægt at gøre mod din smukke lille Bog om Thorvaldsen, som er kommet meget à propos. Ingen vil nu kunne undskylde sig med, at det er et trælsomt Arbejde at komme gennem Thieles Kvarter og især hans Oktaver, og at Thorvaldsens Saga var kedelig og belemret med mange unyttige Ting

Jeg henstiller til dig, om du ikke vil tage dig af følgende Tanke, som ligger nær, og som jeg vilde ønske, at jeg havde udtalt for nogle Uger siden, da jeg havde sendt en lille Artikel til »Fædrelandet«; nu skulde ellers Lejligheden til at udtale den kunstig opsøges. Thorvaldsen nød i sit Liv en ganske sjælden Hæder: Konger bejlede til Kunstnerens Gunst. Naar han nu har testamenteret hele sit kunstneriske Efterladenskab og den store Formue til sin Fødeby, saa har det ganske sikkert været i fuld og god Tro til, at Kunsten herefter vilde indtage en fast og hædret Plads i Livet herhjemme; naar han tænkte paa sit eget Liv, maatte han være berettiget til at nære denne Tro, Den, der har overtaget Arven, har derved overtaget en Forpligtelse til at gøre Fyldest for den Forudsætning, hvorunder Arven blev skænket og modtaget, nemlig at den Kunst, som er noget værd, skal nyde Beskyttelse og Værn; thi det er og bliver dog en falsk Mening, at Kunsten trives ved at skulle skubbe sig frem. Kommunen — og Staten — have sandelig som Thorvaldsens Arvinger Forpligtelser; han havde aldrig givet dem en Døjt, hvis han havde forestillet sig den Mulighed, at de vilde lade Kunsten gaa for Lud og koldt Vand....

Hvad jeg sagde ved Kunstnerfeslen¹? Mit Hovedmotiv var, hvor meget der hørte til, for at en Kunstner kunde bære den Hæder at faa et Museum for alle sine Værker udenom sin Grav — saaledes, at vi tilfredsstilledes dybt og grundig i et saadant Museum: paa én Gang følte os s. 44Ansigt til Ansigt med et bestemt og plastisk udviklet Menneske og tillige lette og frie, som om vi gik i Naturen. Det syntes mig at ligge nær.

Din
Jul. Lange.